

A medve

Önfeledten bandukolok egymagam a turistaösvényen, amikor a sűrűből hirtelen elém toppan. Az első gondolat, ami átvillan az agyamon, hogy milyen hiányos is a felszerelésem. Még egy egyszerű tisztacserére sem vagyok felkészülve. Többé nem jövök így ide. Sőt, többé egyáltalán nem jövök ide. Csak már ott lennék, ahonnan képes lennék többé nem idejönni! De lehet, hogy nem is lesz többé. Az esetet csak egy módon tudom meg nem törtéنتté tenni, ha egyszerűen nem hiszem el. A Fogarason nincsenek medvék, ez nem a Bucsecs. Ha a medvék nem tudják ezt a szabályt, az legyen az ő bajuk. Én viszont tudom, és általában a tények által nem hagyom könnyen befolyásoltatni magam. A tisztánlátás reményében egy pillanatra lecsukom szemeimet, de kinyitásuk után a fenevad még nagyobb, mint annak előtte volt. Egyenesen felém tart. Tíz méterre lehet tőlem, és fel sem tudom fogni, hogy kerülhetett ide. Talán az autójából rakta ki valaki egy közeli országúton. Megvan a véleményem az ilyen emberekről. Mindenesetre itt van, és közelít. Óvatosan hátrálok, és behódolóan kerülöm a tekintetét. Viszont, amennyire könnyű a tekintetét kerülni, olyan nehéz hátrálni. Próbálom így, próbálom úgy, de sehogy sem sikerül. Aztán rájövök, hogy azért nem, mert éppen mögöttem eresztett gyökeret egy mozdulni nem akaró fa. Ez aztán a kutyaszorító!

„Adjon isten málnát, mézet, jó erőben egészséget! Közérzet, emésztés, szelek rendben? Remélem, hogy vagy, kedves földi! Édes az élet a mi tágas, vadregényes országunkban, ugye?” – üdvözlém behízeglőn, ha az volna a célom, hogy még állva érjen a biztos halál. Ha ugyanis a medve, származását illetően oláh, vagy ne adj isten, egy Avram lancu sötét erdeiből idetévedt móc, akkor agyoncsapásommal nem fog addig várni, amíg kérem tőle a pofont. Ha viszont székely, az sem ok a vídamságra. Elképzelem, amint a „brumm” szócskát hallatva (ami magyarul annyit tesz: „Tyű, azt az orgonasíp mellett nevelkedett kajlakucsmás darutollas kutyaúrstenit neki, te osztán nem fingtál belé a finomlisztbe édes egy ecsém! Ily példásan derék bajuszos magyar legényt öröm nélkül nézni se lehet! Keblemre földi!”), magához ölel. Egy ilyen ölelés csak kétszer eshet meg egy ember életében. Először és utoljára. Legjobb lenne, ha semlegességet színlelve svájci turistának tettetném magam, de ha véletlenül a medve éppen szász, akkor becsapásának jutalmaként ugyancsak egy végzetes örömölelés várna rám. Csapdába kerültem, mint hajdanán a Kraszna-Horka várában, ahol bezárt ajtók mögött két órás szlovák nyelvű előadást kellett másnaposan végighallgatnom a vár történelmi múltjáról. Feszültségoldásként elmutogathatnám a történetet a medvének, de félő, hogy nem érdeklí, és ezzel csak felbosszantanám. Háttal a fának lapulva, a szemem sarkából figyelem. A csapott vállú, farnehéz, egyébként jól barnuló teremtés, a kívánatosnál csámpásabb mellső, és dugattyúszerűen süllyedő hátsó lábakkal, kissé csípőficamosan, de kérlelhetetlenül közelít. A szája egyik sarkából a nyelve lóg ki, míg a másikkól a nyála, nem kevésbé hosszan. És a nézése! Csak azt tudnám feledni!

A körte formájú emlős, méretes csípeje és tekintélyes karmai alapján minden bizonnyal egy nőnemű példány, ami nem ritkaság ennél a fajnál. A gyomrom is beleremeg, amint a köztünk lévő távolságot alaposan túlbecsülve, a havasi kürt hangján szól hozzám. Túlélési stratégiámat egy, a neve elhallgatását tragikus hirtelenséggel kérő szerző érdemtelenül mellőzött *'Hétköznapi veszélyek'* kézikönyvének *'Anyós'* fejezetére alapozom. A remélt siker záloga a kölcsönös szimpátia, amihez azonban még sokat kell dolgozni mindkettőnknek. Csak fő az elővigyázatosság! Mivel tanúk tucatjait tudom felsorakoztatni, akik nem látták, hogy valaha is elkóborolt kisbocsokat szekáltam, vagy bárminemű törülő alkalmatosságnak, ne adj isten, délutáni szunyókálásaim során kis vánkosnak használtam volna, úgy vélem, tiszta múltam később sem fogja megterhelni gyümölcsözőnek induló kapcsolatunkat. A kilátások biztatóak, már csak egy kis szerencse hiányzik. Aranyér a medvecsapáson. Akinek nem futotta eme családi örökségre, jöjjön el ide, és a kárpótlás nem maradhat el! Mindenesetre most a bosszantó figyelmetlenségemet kell helyrehozni! Se egy körömpolírozó, se egy bontófésű, se egy arcpirosító, se egy hitvány szemöldök csipesz, sőt, amire pedig igazán nagy szüksége lenne, még egy hónaljstift sincs nálam. Ha valahol a hátzszakom mélyén lapuló ajakírral nem tudom kiengesztelni, akkor nagy bajban vagyok. Vedlő kígyó módjára fejtem le magamról lassan a zsákot és a megvesztegetés gyanújától tartva, nem feléje, hanem oldalirányba dobom el, mintha már nem is lenne szükségem rá. Még a levegőben elkapja, jobb mellső mancsával azonnal belebújik az egyik kantárba, majd roppant mód felegyenesedik, de hátranyúló bal mancsa sehogy sem talál bele a másikba.

Egy egyensúlyzavarokkal küzdő elméleti strandmester karmozdulataival mutogatom el neki a feladatsort, melyet hitetlenkedésére adott válaszul, sűrű fejbólintásokkal erősítek meg. Nagyon akarja. Igyekezetében még az oldalt kilógó nyelvét is dugóhúzó formájúra pöndöríti, aztán, mint egy munkásmozgalmi szobor, tekintetét az égnek szegezve erősen homorít. A pózt kissé kitartja, majd amikor a lapockái éppen összeérnek, a hátrafelé keresgélő leghosszabb karmával egyszer csak beleakaszt a még szabad kantárba. A többi már gyerekjáték. A textil nagyot reccsen, de kibírja. Jó anyag, egyenesen a Jangce partjáról. A rettenetesen szűk hátzszak szorításában úgy áll előttem, mint egy félig kötözött sonka, és az is a legszerencsétlenebbül sikerültek közül. Megsajnálom. Így nem nézhet ki egy medve! Érzelmi intelligenciám nem engedi, hogy ekkora esztétikai fölénybe kerüljek vele szemben. Csak a hevedereken kellene lazítania. Egy mozdulat lenne az egész, de hogyan segítek neki? Igyekezetemben fél lépést előre lépek, de mivel az úszásoktatásnál kiderült, hogy a hadonászást nem szereti, a combomhoz leszorított kezeimmel úgy vonaglok előtte, mint egy bilincseiből kibújni akaró szabadulóművész, miközben bólogató, előrenyújtott arcomra sugárzó mosolyt erőltetek. El kell nyernem a szimpátiáját! Buzgó előrelépésemet a medve egy morranással veri vissza, amitől szájából rugózó nyála megnyúlva csöppen el. Mit akar ez még? Csak néz. Mit néz? Követem a tekintetét. Jaj, ne! A vesémben megdermed a velő. Azt nem! A hózentrógeres rövid nadrágomat, nem! „Nem fog rád menni! Nem! Fog! Rád! Menni!” – ordítom magamban, kidagadt nyaki erekkel uralva némaságom. A medve bizonytalan tépelődésbe kezd, amit a ráfeszülő szövet reccsenései is jeleznek, majd tétova ingadozása himbálózásban teljesedik ki. Már majdnem felborul, mikor szerencsére győz benne a józanész. Lassan hátat fordít nekem. De úristen, milyen lassan.

Miközben tétova cammogással oldalog el, a kibontakozó megkönnyebbülésem határán hirtelen belém nyilall, hogy a távolodó hátizsákomban maradt a pénztárcám. Bátorságot köszörülök a torokomra, és kissé vékonyra sikerült, elfojtott hangon utána kiabálok: „Liebe Ursula! Können Sie mein Geld zurückgeben?” A medve fülét hegyezve megtorpan, és meglepetten visszafordul felém. Ekkor megértem, hogy nem ágyban, párnák közt halok meg, és ez a gondolat nagyon bánt engemet. Régen éreztem ennyire Petőfi hiányát. Remélem, találkozom vele majd a mennyben, hogy valami félreeső helyen, egy kupa bor mellett megvitassuk a részleteket. Abban az örökkévalóságnak tűnő fél percben, amíg a medve végképp lemond rólam, és a rémülettől fennakadt légzésem visszatér, bőven belefér még egy búcsúpillantás a volt hátizsákomra, és rajta az embert próbáló *'Szüreti barangolások pincétől pincéig 10'* zalaszentgróti vezetett teljesítménytúra sikeres teljesítéséért kapott kitűzőmre. De nem csak engem kellett vezetni. Megrohannak az emlékek. Hagyom. Inkább az emlékek rohanjanak meg, mint a medve. Felidézem a szőlőhegyek legendás tangóharmonikását, aki végigkísért nehéz utamon, és aki egy pillanatra sem engedte, hogy erőt vegyen rajtam a csüggedés. A felejtés homályával dacolva kirajzolódnak bennem azok a bajtársiasságból jelesre vizsgázott túratársaim, akik támaszaim voltak akkor is, amikor már maguk is támaszra szorultak, és akik, szabódással mit sem törődve, „ami jár, az jár” felkiáltások kíséretében, közös erővel végül is feltűzték rám a kitüntetést.

Nagy horkantással ébredek fel. Jó a légzési apnoe a háznál, nem engedi, hogy sokáig elbóbiskoljon az ember. Kis időbe beletelik, mire felfogom, hogy hol vagyok. A fotelben ülök, előttem villózik a TV, ölemben szétterülve a holnapi meló tervei. Melinda és Tündi, Elnökünk oltalmazó társaságában most a Hargitán áfonyázik valahol, majd a Budai Lajos vezette zalaszentgróti baráti társasággal együtt Csíksomlyón találkozik ezer székelyleánnyal.

Remélem, útjuk során nem keverednek valami medvés kalandba!

2013. július 4.

Takács Miklós